

GLASILO

„Slovenskega osrednjega čebelarskega društva za Kranjsko, Koroško in Primorsko“
s sedežem v Ljubljani ter „Slov. čebelarskega društva za Spodnje Štajersko“.

Urejuje FRANČIŠEK ROJINA.

Izhaja 10. dan vsakega mesca in se pošilja udom zastonj.

Leto XII.

V Ljubljani, mesca septembra 1909.

Štev. 9.

Naznanila osrednjega društva.

Enodnevnega čebelarskega tečaja v Bohinjski Bistrici letos ne bo vsled raznih zaprek.

C. kr. deželna vlada je poslala osrednjemu čebelarskemu društvu v Ljubljani ta-le dopis:

Št. 10.714.

Ljubljana, 13. maja 1909.

Vsled odloka c. kr. kmetijskega ministrstva od 19. aprila 1909, št. 1072, odda se slov. čebelarskemu društvu 2200 izvodov Alfonsusove brošure „Die Krainer- oder Kärntner Biene“ s prošnjo, da društvo razdeli te izvode čebelarskim trgovcem.

Pri razdelitvi naj se posebno ozira na slovenske spodnještajerske in primorske čebelarske trgovce, da dobe primerno število izvodov.

Društvo naj priporoča čebelarskim trgovcem, da v prospah in povzdigo izvoza kranjske ali koroške čebele pri vsaki večji pošiljatvi prilože izvod te brošure.

V tej brošuri so opisane vrline kranjske ali koroške čebele in ravnanje z njo. C. kr. kmetijsko ministrstvo je dalo to brošuro natisniti na državne stroške in jo brezplačno podarilo našemu društvu, da jo razdeli med čebelarske trgovce z namenom, pospešiti in povzdigniti izvoz kranjske ali koroške čebele.

Brošure so ravnokar došle, zato prosim, da čebelarški trgovci iz Kranjske, Štajerske, Koroške in Primorske naznanijo, koliko žele izvodov. Po en izvod dobe na zahtevo lahko tudi drugi čebelarji. Poštino plača prejemnik.

Osrednje slovensko čebelarsko društvo je na predlog gosp. Strgarja na letošnjem občnem zboru prosilo c. kr. železniško ministrstvo, da sme čebelar čebele, kadar jih prepeljava na pašo ali iz paše, nakladati v vagone šele zvečer po uradnih urah.

Na podlagi te prošnje je dobilo osrednje društvo od vodstva državne železnice v Beljaku po naročilu c. kr. železniškega ministrstva dopis, naj društvo naznani, na katerih postajah in do katerih postaj in v kakšni množini se bi prepeljavale čebele.

Tudi od vodstva avstrijskih državnih železnic iz Trsta je dobilo osrednje društvo po nalogu c. kr. železniškega ministrstva dopis, naj društvo naznani, v koliki množini in na katerih postajah bi se nalagale čebele.

V korist čebelarjev, ki prepeljavajo čebele na pašo po državnih železnicah, prosim, naj mi nemudoma naznanijo, dotične postaje in število panjev, da to sporočim na merodajnem mestu.

Hinko Zirkelbach, t. č. tajnik in blagajnik.

September.

Mesca septembra čaka čebelarja jako važno opravilo, ozimljenje čebel.

Pri tem opravku se je najprej treba ozirati na 5 točk: 1. zaloga medu, 2. kakovost medu, 3. matico, 4. ljudstvo, 5. panj.

1. Zaloga medu. Vsako ljudstvo v velikih panjih rabi čez zimo najmanj 12 kg medu, da se preživi v jeseni in čez zimo do prve izdatne paše. Ako v panju ni 12 kg medu, treba mu je primankljaj dodati. Obesi mu jeden ali dva medena sata, ali pa ga pitaj s sladkorjem.

Če ima ljudstvo več medu kot je treba, ne škodi to nikakor; čebele nič ne zapravijo, in kar ostane, se jim lahko spomladi pobere.

2. Kakovost medu. Ni vse jedno, na kakšnem medu prezimijo čebele. Spomladanski med se hitro strdi, in čebele ga morajo razstopiti, predno ga použijejo; če ne dobi pozimi za ta posel dovolj vode, rade žejo trpe.

Kdor ne mara čebel napajati, naj jim odzame del strjenega medu in naj jim da drugega, kateri je bil kasneje nabran, ali pa sladkorja.

Smrekov med ali medena rosa (mana) čebelam pozimi škoduje; po njem rade dobe grižo; tak med je torej treba odstraniti. Sladkor je bolji kot slab med. Najbolje prezimijo čebele na ajdovem medu.

3. Matica. Triletnih matic ne kaže vzimovati; le prerade poginejo čez zimo, panj opusti in pride na nič. Prestare matice naj se torej odstranijo in zamenjajo z mladimi; če pa mladih nimaš v zalogi, združi panj s slabičem.

Večkrat tudi mlade matice prvo poletje ne kažejo posebne vrline; tudi take zamenjaj.

4. Družina. Močno ljudstvo z lahkoto proizvaja potrebno toploto, porabi manj medu ko slabič in navadno dobro prezimi. Panj, ki šteje 40.000 čebel, porabi le malo več ko panj z 20.000 čebelami. Čim manj panj porabi, tem manj se je bati griže, ker si čebele ne naberejo preveč blata v črevesu.

5. Panj. Ako hočeš, da ti čebele dobro prezimijo, zavaruj jih dobro. Preveč praznega prostora čebelam puščati ni dobro. Vsak prazen prostor dobro zapazi, tudi panji odej s toplimi odejami.

Da se pa čebelar natanko prepriča o stanju svojih čebel, mora jih natanko pregledati. Kolikor preje se to zgodi, tem bolje; čebele morajo zadosti časa imeti, da satnike zopet pritrđijo in panj zopet uredijo. Panji je treba torej pregledati v prvi polovici septembra. Pregleduj pa v panju le to, kar je neobhodno potrebno. Pred vsem je treba oceniti zalogo medu; vsak čebelar približno ve, koliko medu je v jednom satu, in tako lahko določi število medenih satov, ki jih potrebuje panj. Pri navadnih kranjskih panjih se določa zaloga medu navadno po teži; panj ki tehta od 14 kg naprej, ima zadosti medu za zimo. Če je prelahak, se zaznamenuje na panjevem lističu, koliko mu je treba še medu dodati.

Kakšna naj je zalega? Zalega mora gostā biti, praznih piskrcev ne sme biti veliko med zaleženimi celicami; grbaste zalege sploh ne sme biti.

V tem slučaju (ali če je matica prestara) naj se zamenja matica z drugo. Kdor je v par panjičev poleti vsadil nekaj rojičev, kar združi slabiča z bolnim panjem. Kdor pa nima matice v zalogi, si lahko katero izprosi pri sosedu čebelarju; jeseni, ko se panji združujejo, je matic dovolj na razpolago. Stara matica se pripre v matičnici in da ljudstvu za jeden dan nazaj; prihodnji dan jo zamenjaj z dobro in pusti to črez noč v panju; drugi dan jo lahko oprostiš. Jeseni se čebele ne zmenijo preveč za matico in vsprejmejo tujko veliko laglje ko spomladi ali poleti. Boljše seveda je še vedno, že poleti stare ali nerabljive matice premeniti, ko se dobi ob rojih dovolj mladih matic. Če pa nimaš dobre matice, združi panj s sosedom ali s kakim slabičem. Slabiči naj se tudi združijo.

Združenje je v jeseni prav lahek posel. Obesi satovje obeh panjev zvečer na kozico ter jih poškropi z miedeno vodo in obesi premenoma iz obeh panjev satnik za satnikom v panj nazaj. Čebele se na tak način premešajo in v zadregi na klanje še pomislijo ne.

Še bolj priprost način je, če satnike panjú, ki ga misliš združiti, obesiš v panj, kateremu jih hočeš pridružiti od zadaj za okence, če je dovolj prostora v panju. Zaklopnico pri oknu pusti odprto; kakor hitro se čebele sprijaznijo, se same združijo.

Kdor pa hoče prav previdno ravnati, naj prekadi obe ljudstvi s kafro, timijanom ali kako dišečo stvarjo, da dobita jednak duh.

Najlaglje je združiti panja, ki stojita jeden poleg drugega (ki se dotikata); drugače se zaleti mnogo čebel v druge panji.

Kako se sladkor pripravi za pitanje? V kotlu naj se pridene na vsak *kg* sladkorja 1 liter vode in zmes se dalje časa kuha. Pene, ki se sproti delajo, se skrbno posnemajo. Dobro je tudi tej zmesi $\frac{1}{4}$ ali pa še več medu dodati. Pita naj se v kolikor moč velikih porcijah. Močno ljudstvo spravi v jedni noči 3—4 *kg* klaje v satovje. Pitna korita (in baloni) naj bodo torej primerno velika; postavijo se za satniki. Zjutraj zgodaj se pospravijo pitalna korita iz panjev, četudi niso izpraznjena. V dveh porcijah kvečjemu naj bo pitanje opravljeno. Kdor pita v malih porcijah, le čebele brez potrebe razdraži, da začno zalego staviti. Pitanje naj se ne izvrši prekasno; čebele morajo še toliko časa imeti, da pred zimo svoj živč še zadelajo. Ljudstvo, ki pozimi sedi na nezadelenem medu, rado grižavo postane.

Zadnje opravilo pred zimo je topla odeja panjů. Vsi sati, katerih čebele gosto ne obsedajo, se odzamejo. Prazni prostor v panjih se zadela z listjem, z mahom, senom ali plevnico. Tudi ob straneh in spredaj se panji opažijo, žrela se pritaknejo.

Nekateri čebelar zapaži svoje čebele šele novembra ali celo decembra. To ni prav. Čebele, ki so se že stisnile v zimsko gručo, se vznemirijo in to nikdar ni dobro zanje.

Kako sem zabranil ropanje čebel?

Največ škode, skrbi in sitnosti napravljajo čebelarju gotovo v prvi vrsti roparice. Marsikateri čebelnjak je bil že popolnoma uničen, mnoga ljudstva postala so žrtev teh nebilojhtreba v veliko žalost in jezo čebelarja. Dasiravno imamo sicer raznovrstna sredstva na razpologo, ki se tudi priporočujejo v ta namen, a žalibog so čestokrat vsa ta sredstva brezuspešna. Roparice opravljajo svoj posel lepo naprej, in v kratkem času uničen je tudi mnogokrat najboljši panj, najboljše ljudstvo. „Kaj je temu krivo, da so prišle na moje čebele roparice?“ se večkrat pritožujejo čebelarji. Največkrat je kriv ropanja čebelar sam po svoji nevednosti ali pa brezbriznosti. Ako čebelar trpi v čebelnjaku brezmatična ljudstva ali slabiče, če ne pazi dobro na vsako kapljo medu in voska, ako v sredi dneva ob slabi paši odpira ali celo odjemava med ter ga po čebelnjaku raztresa, da, mogoče jih celo o dne, ko solnce hudo pripeka, krmi z medom ali sladkorjem, morebiti imajo panji špranje tako velike, da bi lahko prst potisnil noter, da uhaja venkaj duh po medu, včasih dobra paša naenkrat preneha itd., vse to daje čebelam povod, da začnejo stikati in iskati, kje bi še kaj dobile ali ukradle. Ako se enkrat eni posreči, potem jih že pride drugič ž njo deset ali včasih dvajset. Tudi meni se je žalibog po moji neprevidnosti spomladi začelo ropanje, pri katerem sem poizkusil sredstvo, ki je pri meni izborna pomagalo. Mogoče se bo tudi pri drugih; poizkusiti je treba. Bil je spomladi mešca aprila, lepega solnčnega dne, ko sem kot ponavadi imel dosti opravila ves dan v čebelnjaku. Ravno sem bil popravljal okenca še nekaterim panjem ter jih pripravljaj za roje. V

nekem panju, kateri mi je pozimi služil tudi za shrambo praznega satovja, imel sem shranjen meden satnik, ki sem ga pa ravno slučajno prezrl, da ga nisem spravil v varno zavetje. Popoldne okoli 4. ure sem odšel iz čebelnjaka po opravku, komaj za četrto ure. Ta čas bilo je vse še v redu. Ko se vrnem nutil se mi je grozen pogled. Okoli čebelnjaka kakor tudi notri, je bilo vse črno čebel, spredaj pa klanje v tako obilni meri, da ga še nisem v življenju videl. V prvem trenutku nisem skoraj vedel, kaj bi začel. Hitro pripremem žrela za en centimeter široko, ko pa hočem v čebelnjak, nisem mogel nikamor; čebel je bilo vse črno. Slednjič zapazim, da se v neki prazen panj čebele skoz neko špranjo kar trumoma zaganjajo, toda do panjů je nemogoče priti. Kaj sedaj? Sreča je bila, da sem ravno pri vratih imel čebelno kapo, ki sem jo hitro nataknil na glavo, drugače bi bil gotovo čudno izgledal. Začel sem s kadilnikom kaditi tako, da se je kar megla vlačila po čebelnjaku; ko bi bil kdo šel mimo, gotovo bi mistil, da fabrika gori, toda vse nič ni pomagalo. Le s težavo se prerijem do onega panjů, da vidim kaj je notri. Hitro smuknem satnik venkaj, čebele otresem raz njega in hajdi v sobo na varno ž njim. Da so mi čebele delale častno spremstvo kot telesno stražo, pa ne na vsaki strani, kakor je pri ljudeh navada, ampak okroginokrog, tega mislim mi ni treba posebno povdarjati, zakaj kdor je bil že kedaj v takem položaju, se je tega že lahko sam prepričal. Kaj ne gosp. urednik? Ko sem spravil sat v varen kraj in pridem nazaj, so se čebele tom bolj srdito vrgle na druge čebelne panjů. V panju, ki je bil v njem sat, kakor tudi v čebelnjaku, bilo jim je še zmiraj pretesno, tako da skoraj ni bilo mogoče po čebelnjaku hoditi. Premišlujem kaj naj bi začel, s čim naj bi jih preje odstranil od ropanja? Ozrem se po polici in ravno zapazim žveplo, katero rabim pri žvepljanju praznega satovja. Prav hlastno ga popadem, razrežem na tri kosce ter ga dam v posode, ki sem jih pokril z žično mrežo, in zažgem. Eno posodico postavim v tisti panj, v katerem je bil meden satnik, drugi dve pa na vsako stran po eno v čebelnjaku ter grem venkaj gledat spredaj, kaj se bo zgodilo, kakšen uspeh bo imelo. In glejte čudo! Čebele so hitele nazaj v svoj panj, (najmočnejši je bil ropar) kar trumoma, ravno tako kot ob času bližajoče se nevihte, in v teku petih minut ni bilo nobene roparice več videti, in po preteku pol ure začele so zopet redno kot po navadi izletavati na pašo. Sicer je včasih, katera še prikukala tisti panj gledat — gotovo je imela še skomine po medu — a ker je pa iz njega puhtel le žveplen duh ne meden, jo je hitro odkurila nazaj v svoj panj in se gotovo ni več vrnila. Da bi čebelam škodilo, nisem zapazil, samo toliko je bilo, da so vse čebele nekoliko prenehale izletavati na pašo. Tako sem v kratkem času odpravil ropanje. In kaj me je to stalo? Samo štiri vinarje, nanireč žveplo. Poizkusite torej čebelarji še to sredstvo, mogoče da se zna tudi kateremu posrečiti preprečiti ropanje kot se je meni, in ako se, naj objavi v „Čebelarju“. Sicer pa nas ropanja Bog in čebelarski patron sv. Ambrozij obvarujta! V to kličem zum, zum, zum!

Andrej Piki, čeb. mojster.

Večkrat v zadregi.

Iv. Jurančič.

Prvi veseli čas v letu je za čebelarja čas rojenja, ako vreme ugaja. Drugo, nič manjše veselje pa je, ako se mlade matice srečno oplemenijo. Da je tudi ta uspeh najbolj odvisen od ugodnega vremena, je znano že vsakemu starejšemu čebelarju. Ako se izgubi od desetih ena, smemo še to imenovati ugodno, ker le silno redki so slučaji, da bi prišle vse srečno nazaj. Lani n. pr. so vkljub vsemu lepemu vremenu jako slabo „shodile“; meni se jih je izgubilo čez polovico. Pripisoval sem to takratni hudi suši, vsled katere so čebele trote skopo krmile, ter so bili poslednji za svoj posel preslabo vneti. Letos je bilo bolje. Od 27 mladih matic so se mi izgubile 3. Dva panja sta se mi pri pogledovanju čudna pokazala; bilo je polno zalege v 5—6 satih, več matičnih celic (zaleženih), čebele pa so rjevale kot sploh brezmatične. Dasi je bila zalega gosta in še nepokrita, vendar se ni dalo dvomiti o brezmatičnosti, oziroma trotničnosti. A le to se mi je zdelo najbolj čudno, odkod naenkrat toliko trotje zalege. Spomnil sem se, kar trdijo naši čebelarski učenjaki, da v takem slučaju namreč navadno leže več čebel jajca; zakaj ena sama bi jih v tako kratkem času — približno v enem tednu — gotovo ne mogla toliko producirati.

Zdaj je bilo treba misliti, kako najhitreje pomagati; panja sta bila še jako čebelna. Bil sem v zadregi. Od lani namreč prehajam k drugemu sistemu panjev, in v teh novejih panjih nimam nič druga, kakor roje in izrojence. V starih bi bilo tvarine dovolj, ker jih od rojenja zadržujem, da mi dajo tem več medu. Da bi dal vsakemu trotarju 4—5 satov zalege s čebelami in z matico vred v medišče ali za šipo, tega torej nisem mogel, ker so sati starejih panjev, kateri bi lahko omenjeni material odstopili, večji od novejih. Ni mi torej druga preostajalo, nego da vzamem nemu močnemu neizrojencu matico in 6 satov čebel ter poslednje pometem trotarju v medišče, prehod pa odprem le za dve čebeli na široko. V medišče sem djal dva prazna sata, da so se čebele tukaj dalj časa ustavile. Naposled še pridenem matico od ravno tega neizrojca v medišče k čebelam.

Zdaj pa — zopet sem v zadregi! Matica bi morala biti za par dni v hišici zaprta, da mi je trotarjeve čebele, ki bi morda prezgodaj prišle v medišče tuji duh povohat, ne umorijo. Ravno pred par dnevi sem bil posodil nekemu prijatelju vse hišice ter nisem imel nobene doma; a tudi delati jih nisem imel časa. Moral sem torej matico nezaprto izročiti čebelam in njeni usodi. Ravno tako sem storil v naglici še z drugim trotarjem. Tako čebelar, ki čebelari s panji neenake mere, lahko pride pogosto v zadrego, ko mu zmanjka potrebnega materiala v pripravnih satih. Že naprej sem mislil, da s tem delom ne bo drugega uspeha, nego „draga šolnina“.

Pa ko bi človek bil še vsaj v največji potrebi gospodar svojega časa; ko bi drugi dan mogel čebele vsaj odzunaj opazovati ter soditi po obnašanju, ali rahlo oba panjú odpreti, da bi videl, kako čebele matici napadajo, pulijo za peruti in noge, zabadajo žela „med rebra“; ko bi jih mogel rešiti! Morebiti bosta že drugi dan pred žrelom — mrtvi! Ni pomagalo nič,

moral sem takoj po dovršenem opraviilu od doma za par dni. Torej še enkrat — v zadregi!

Ni mi treba omenjati, da sem tretji dan — prej nego pri svoji družini — oglasil se pri trotarjih. Ko sem sat za šatom rahlo vzel iz panjú, se je matica lepo mirno izprehajala po satih. „Dobro!“ Pregledam še drugega. Ravno tako!

Prijetno sem se čudil, da sta oba matico srečno sprejela. Sicer so domače čebele služile že nekoliko v obrambo, vendar glavna ugodnost je bila v tem, da sem trotničnost v prvem času zapazil ter takoj odpomogel, dokler še čebele v tem nepravilnem stanju niso postale preveč strastne.

Še nekaj sem opazil pri enem teh trotarjev. Ko sem videl, da je matica sprejeta, sem trotjo zalego pustil, da ali izleze, ali jo čebele iztrgajo. Pri zopetnem pregledovanju čez nekaj dni najdem med pokrito trotjo zalego na več mestih cele skupine (po 5 - 10) celic, ki so imele ravne pokrovice, ne izbočene, kakor sploh trotje celice. Od kot neki tukaj čebelna zalega, ko je čebela legla jajčke, saj matica še ni v panju 8 dni? Nehote mi je prišlo na misel: „No, Dickl, več študije te še čaka! Dozdaj si nam povedal, kako čebele naredijo iz čebelnih jajc trote, zdaj pa še iztuhtaj, kako pretvorijo trotja jajčka v čebelno zalego!“ — Ko sem odkril par takih „ravno“ pokritih celic, sem našel tudi tukaj — seveda — trote.

Pri čebelarjih.

Fr. Ločniškar.

Ni je skoro vasi na Slovenskem, ki bi ne imela vsaj enega, če ne že več čebelnjakov. Kar prijetno in mehko je človeku, ki ljubi to žival, ko zagleda sredi zelenega drevja belo hišico, v bližini kje pa ličen čebelnjaček z lepo vnanjo obliko, ki kaže, da čuva nad njim in nad njegovimi mnogoštevilnimi prebivalci skrbna in trudoljubiva roka.

Večkrat hodim po deželi in rad se oglasim pri kakem čebelarju, čeravno se nič ne pozna. Z mnogimi sem že govoril, a osornega med njimi še nisem dobil.

Na takem potovanju in pri pogovoru s preprostim čebelarjem se izve marsikaj in vidi čuda. Največkrat seveda čuda v slabem pomenu. Naj opišem enega takih obiskov.

Blizu mojega doma je star čebelar, ki čebelari že čez 30 let. Obrdži si navadno okrog trideset plemenjakov in ima vedno samo kranjiče. Letos ga grem obiskat. Nič kaj prijeten duh mi ne udari v nos, ko stopim k čebelnjaku. Poleg čebelnjaka in za njim je namreč — gnojišče. In vendar ima mož dovolj pripravnega prostora na vrtu. Panji so zunaj videti še nekaj. Toda stopimo v čebelnjak! V prvem hipu ne veš ali bi vstopil ali ne. Toda premagovanja je treba pri vsaki stvari. Po tleh leže cunje, ki so jih najbrž

kje pustili cigani, otava in slama je že tako razdrobljena, da je težko spoznati, ali so smeti ali kaj. Med to mešanico leže kosi satja, voščine in deščice, po vseh kotih in stenah pa gospodarijo debeli pajki, ki imajo tu grofovsko življenje. Da ne manjka razne druge golazni, se razume samoobsebi.

Pravi nered se mi pokaže šele v panjih. Še na zunaj niso kaj prikupni; eni so daljši kot drugi, nekateri višji, drugi nižji, vse zmedeno kot v Babilonu. V panjih pa nad vse žalostno! Tu čepi dobro pest čebel, tam kaže staro plesnjivo satje zanikernost čebelarjevo, v enem panju pa je bilo cela perglišča odpadkov satja, meli in drugih ostankov. Čebelar se je izgovarjal, da že dolgo ni pregledoval panjev. Kazal mi je vsakovrstne „svoje iznajdbe“ panjev s „premakljivim satjem“. Tega opisati ni mogoče! Mislite si od vseh strani znešeno gnezdo, seveda nerodno, kot bi bilo delo desetletnega otroka.

Bilo je ravno v času, ko se je prenehala paša, in v kratkem bi se imela pričeti glavna, t. j. ajdova. Čebelar je rojem izpodrezal med, seveda tudi nekaj zalege, in ga dajal slabičem, ki jim je bila takointako odločena smrt. Žalostno je bilo gledati te onemogle družine, ki jim je kruta roka uničila vse vsled nevednosti.

Pri enem panju sem zunaj mimogrede opazil, da ima žrelo pri eni strani precejšnje okroglo luknjo. Vedel sem takoj, da je gospodarila notri miš ali pa celo rovka.

„Ali ste naročeni na „Slov. Čebelarja“, vprašam moža.

„Nič nisem naročen. Veste, jaz vem vse iz izkušnje. Že čez 30 let čebelarim, pa ne rabim nobene knjige. In če je letina dobra tudi nekaj dobim pri čebelah, če pa letine ni, pa vsa učenost iz knjig nič ne pomaga“.

Tako mi je povedal mož. Govorila sva še marsikaj, in spoznal sem, da je mož zakrknjen, in da bi se ne dal več zlepa pripeljati na pravo pot.

Ko sem odhajal od tega „čebelarja“, sem si mislil: Če se razprede kmetu po njivi med deteljo predenec, določuje postava, da ga mora odstraniti; če ima kdo po drevju polno goseničnih gnezd, ravno tako, da bi njegovi sosedje ne trpeli škode. Edino te postave menda še ni, da bi se zabranilo nekaterim šušmarjem čebelariti, ker lahko s svojim brezskrbnim ravnanjem занesejo v tuje čebelnjake strašno bolezen in s tem povzročijo bližnjemu nedogledno škodo. Če pa obstoji kak zakon o tem, je brez pomena, ker se nihče zanj ne zmeni.

Kako se mi je godilo pri nekem drugem „čebelarju“, morda o priliki.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje: Ker sem lani večkrat bral v „Čebelarju“ o brezdavčnem denaturiranem sladkorju za pitanje čebel, uljudno prosim za naznanilo, če se letos že kje dobi, zakaj treba bo vsled slabe jesenske paše obilno dopitati. (J. Z. v L.)

Odgovor: Še zdaj ni nič z brezdavčnim sladkorjem. Krči se namreč ogrsko finančno ministrstvo ter še zdaj noče dovoliti oddaje po tako znižani ceni. Zato bomo morali dopitati slabejim panjem med ali sladkor, ukuhan kakor je povedano v mesečnih navodilih. Priporoča se pa v zadnjem času 70% sladkorna raztopina, ki ne kristalizira. Prodaja jo Alfred Fleischer, Kutenplan bei Marienbad po 60 K za 100 kg.

Naše opazovalnice.

Poročevalec Anton Žnideršič.

Mesečni pregled: julij 1909.

Kraj	Učinek tehtanega panjů								Poraba ozir. prebitek	Temperatura			Izletnih dnevov	Dnevov					
	Donos			Upad			Najvišji donos	Dne		najvišja	najnižja	Srednja mesečna		z dežjem	s snegom	s solncem			z vetrom
	Mesečna tretjina															0	1/2	celi	
	1	2	3	1	2	3													
Ilirska Bistrica	180	390	180	150	180	80	100	16	340	30	8	19	31	11	—	4	9	18	18
Bitnje pri Boh. Bistrici	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Ljubevč pri Idriji	10	—	—	30	50	110	—	—	-180	27	8	17 ^o	31	13	—	4	16	11	28
Metlika	—	—	—	—	—	—	—	—	—	38	9	22 ^o	31	13	—	1	22	8	31
Nabrežina	—	30	40	130	50	—	10	20	-110	38	12	25 ^o	31	9	—	2	4	25	14
Podgorje pri Kamniku	55	25	55	85	45	65	20	6	-60	31	8	18 ^o	30	8	—	2	4	25	22
Struge pri Dobropoljah	160	270	80	110	55	110	85	19	235	30	8	18 ^o	31	10	—	11	4	16	27
Tolmin	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

Črtica „—“ v koloni „Temperatura“ znači stopinje mraza, v koloni „Poraba ozir. prebitek“ znači porabo.

Ilirska Bistrica: V prvi tretjini ni bilo vsled slabega vremena nikakega donosa; ko se je pa vreme prevrglo, je izkazoval panj do 1 kg prebitkov. Odkar se panj redno tehta, ni se dogodilo, da bi bila med 14. in 24. julijem paša; pa še taka, da je tehtanec 5 kg 70 dkg pridobil! Vzrok je najti v zapoznelem cvetju medečih rastlin in dreves. Pridelalo se je nekaj medu tedaj vendar tudi letos. Seveda bode treba dati panjem v jeseni sladkorja, ako ne naberejo zimske potreščine. Žnideršič.

Ljubevč: Mesca julija gineva pri nas paša, ker se travniki in senožeti kosijo, drugje pa nimajo v tem času kaj brati. 30 zadnjih rojev sem peljal na pašo v Dole, kjer je obilo lipe in ajde. Na lipi so tako brale, da jih je bilo veselje gledati. A kaj je vse to pomagalo, ko jim je vso to pašo pokončala debela toča, ki je posestnikom uničila skoraj ves pridelek, nam pa

pokončala precejšnje število čebel, ki so sedele ponoči, ko se je vsipala toča, pred žreli.

St. pl. Premerstein.

Metlika: Zdravljenje mojih bolnih čebelic, katero sem navedel v zadnjem svojem poročilu, se je popolnoma obneslo: gniloba je ustavljena! Panj na tehtnici, kateri je prvi obolel, je popolnoma opešal, zato sem ga koncem mesca zažvepljal. Našel sem satovje dokaj snažno, gnilobo v celicah večinoma posušeno, čebel kakega pol kilograma in ravno toliko zadelanega medu. Sklepam, da je tudi matica gnilobi podlegla, ker ni bilo nič nove zalege in tudi obnožina v celicah je bila prav redka. Tri panji, o katerih sem prepričan, da so tudi imeli gnilobo, sem pustil in jih v jeseni zažvepljam, da se uverim, ako sem gnilobo popolnoma zadušil.

K. Barlé.

Podgorje: V mescu juliju se paša pri nas popolnoma pretrga, vendar pa dasta nekatera leta lipa in pravi kostanj v prvi tretjini še dokaj paše. Letos je pa dež v tem času pašo popolnoma uničil. Splošni upad je pa vendar minimalen, ker je večkrat dež ugodno del polju in travnikom, tako da so čebele ondi za sproti vdobile. Stanje ljudstev je prav povoljno, in nadejamo se, da pridejo dobre v ajdovo pašo.

Sallath.

Struge: Nagnenje za rojenje še ta mesec ni ponehalo. Vdobil sem še nekaj vnukov iz kranjskih panjev in 4 prvice iz plemenjakov, ki so spomladi na griži trpeli. Mislil sem, da vsaj ti ne bodo rojili, pa menda mora letos vse rojiti. Od zadnjih štirih sta mi dva s pevkama rojila, akoravno bi bila lahko s starima, saj je bilo ugodno vreme za to. Pa sta menda matici pomorila, samo da sta rojila. Neki prvec, vsajen v panj na 8 Gerstungovih okvirjev s podolžnim delom, si je posebno prizadeval, da bi rojil, akoravno sem mu matičnike dvakrat porezal. Potem je pa matico umoril, ako jo nisem jaz poškodoval. Pa še sedaj ga ni minilo veselje. Tri dni so matice pele, šele ko je paša prenehala, so utihnile. Do 24. je bilo še nekaj paše, potem je pa začel pregon trotov ter stikanje čebel po panjih.

Meglen.

Od Sv. Gregorja. — Ne vem, če je že kdaj z naših višav priplavalala kaka novica v „Čebelarja“. Naši čebelarji so namreč tako skromni, da ne razbojnajo vsake stvari po svetu, ampak delajo na tihem za svoje mnogoštevilne družine — za čebele. Omeniti moram, da skoro gotovo ni na Kranjskem kraja, kjer bi se ljudje toliko pečali s čebelorejo kot ravno pri nas. Vseh čebelarjev je sedaj v naši mali fari 15. Samo pretečeno leto jih

je zrojilo na novo 6; a čakamo še novih. Imamo pa tudi več častitljivih „starcev“, ki so poslali že marsikak roj v svet in dobili zanje že dosti odlikovanj v podobi cesarskih rumenjakov. Čebelarji se pri nas še vse v kranjčih. Vendar pa nameravajo nekateri napraviti nekaj panjev s premakljivim delom, kar bi bilo prav hvalevredno. Kake zaloge medu bi bili ti panji, se razvidi iz tega, da je pri nas toliko medunosnih rastlin kot malokje. Velikanski jelovi in smrekovi gozdi, polno grmovja, sadnih dreves, zlasti črešenj in višenj, češmina, pravega kostanja, detelj itd. Zaraditega se tudi čebelarji lahko hvalijo skoro vsako leto z dobro letino. Posebno letos so si dobro opomogle v času glavnega cvetja. Škodoval je edino dež v času, ko je cvetela črešnja. Rojiti so nam začele čebele sredi maja, kar je v naših višavah precej zgodaj. Gosp. Oblak od Sv. Gregorja je imel iz enega panjů 5 rojev. Seveda smo 4. in 5. roju vzeli matice in čebele pustili, da so se vrnile v starca. Tudi drugi so imeli dosti ogrebanja in lovljenja. — Naši čebelarji hrepene vse bolj po napredku kot v nekaterih drugih krajih, vendar je večinoma še vse pri starem. Tja na zimo, ko bo žival mirovala, se pa zberemo enkrat in ustanovimo čebelarsko podružnico, ki bi bila za nas prav koristna. Treba bo dobiti kakega gospoda „čebelarskega vseznalca“ za kako predavanje, da se svet malo navduši za razne novosti, o katerih slišimo, a jih ne vpeljujemo.

Gregorčan.

Iz Košane. Gotovo niste, gosp. urednik, še nič slišali o naši dolini. A tudi tukaj ima dragi »Čebelar« nekaj naročnikov, kateri ga prav radi prebiramo ter željno pričakujemo. Sporočiti Vam tudi moram, da tudi tukaj kaj pridno čebelarimo. Letošnja pomlad je bila še precej ugodna za nas čebelarje. Roje smo imeli še precej zgodnje, tako da se nam je večina panjev zrojila že do polovice junija z drugci vred. Spodaj podpisani sem imel letošnjega prvca dne 25. maja, ki je dal dne 7. julija devičnika in dne 14. julija pa še drugca; oba sta prav močna roja. V kratkem upamo ustanoviti tu čebelarsko podružnico, za katero se naš gosp. nadučitelj zelo zanima, ker je tudi on sam čebelar in ima do čebele zelo veselje. Ako Vam bo, gosp. urednik, to ustreglo, Vam bodem še drugič kaj sporočil. S čebelarskim pozdravom

A. Jankovič, čebelar.

Iz novomeške okolice meseca julija. Naše čebelarske razmere in čebelarska predavanja. — Uže celo vrsto let prinašajo „Dolenjske Novice“ o ugodnih prilikah primerne članke in pozive glede povzdige našega čebelarstva. Po tem soditi, bi marsikdo menil, da je na Dolenjskem zelo malo čebelarjev, če jih je treba šele spodbujati k delavnosti. Dejansko pa so drugačne razmere. Že to, da je v bližini, v Podsmreki pri Višnjigori daleč naokrog znani in za povzdigo naše kranjske čebele zaslužni čebelar in čebelarski trgovec baron Rothschild, ali kakor se zdaj zove Ravenegg, povsodi pri nas na Dolenjskem kupoval čebele, seveda po nizkih cenah in jih z lepim dobičkom prodajal, kaže, da mora biti naša pokrajina ugodna za čebelorejo. In v resnici, težko je dobiti lepših in pripravnejših leg in več medunosnih rastlin, ki so prvi pogoj uspešnega čebelarstva, kakor jih nudi ravno naša

Dolenjska. Tipična v tem oziru je zlasti krajina novomeškega okrajnega glavarstva. Da se pri nas ta panoga ni bolj širila, so krive le nizke cene medu in voska in pa pomanjkanje pravih občil, zakaj pred otvoritvijo dolenske železnice so bile tu v vsakem oziru nazadnjaške razmere. Le čuditi se moramo, da naš narod sploh ni opustil čebelarstva. Gojil je to kmetijsko panogo in jo danes tudi goji na tihem, kakor raste lepo dišeča vijolica na skrivnem. Znanje v tej stroki pa je skrbno gojil, kolikor mu ga je bilo potrebno pri čebelarjenju s kmečkimi panji. — V te razmere je pred dvema leti posegla vrla novomeška kmetijska podružnica. — Sklenila je, da se osnuje čebelarska podružnica. Poziv je našel takoj odmev pri tukajšnjih čebelarjih. Na shodu, ki se je vršil dne 15. avgusta 1907 pri gosp. Dreniku v Bršlinu pri Novem mestu, je bilo prisotnih nad 30 čebelarjev, ki so večinoma pristopili k osrednjemu čebelarskemu društvu in so kot taki dobivali strokovni list „Slovenski Čebelar“. S tem je bil storjen začetek. Da pa se društveno življenje povzdigne, zato je treba večkratnega medsebojnega sestanka. V to služijo predavanja v zvezi z razkazovanjem. V ta namen je novomeška čebelarska podružnica letos napravila dve predavanji; prvo dne 13. junija v Št. Petru pri Novem mestu in drugo dne 11. julija v Stopičah tudi pri Novem mestu. Na prvem shodu se je zbralo okrog 30 oseb, mladeničev in posestnikov, med njimi 18 čebelarjev. Posebno lepo je bilo, da so bili navzoči gosp. župnik Češarek, gosp. nadučitelj Mlakar in gosp. župan Florijančič, ki je obenem sam vnet čebelar. Po končanem predavanju je pristopilo 7 navzočih k čebelarski podružnici. Z veseljem so poslušali predavanje gosp. Ant. Likozarja in podpisanega, ki sta govorila o povzdigi čebelarstva in o sovražnikih čebel. Še veselejšo sliko je napravilo predavanje v Stopičah. Nad 50 oseb, med njimi posebno mnogo mladine, se je zbralo o napovedani uri v šolski sobi, kamor sta prišla tudi gosp. župnik Porenta in gosp. šolski vodja Perko. Z zanimanjem so sledili razpravam omenjenih predavateljev. Po končanem predavanju so mnogi obljubili, da bodo pristopili kot udje k čebelarski podružnici in so izrazili željo, naj bi se večkrat priredila predavanja. Pri razgovoru, ki se je vršil po predavanju, se je dognalo, da je samo v tej primeroma majhni župniji 40 čebelarjev. — Kakor se pa nahajajo v teh dveh župnijah vrli čebelarji, tako so tudi v sosednjih, kakor v župniji šmihelski, valtavaški, prečniški, topliški, črmošnjiški, mirnopoški, šmarješki itd. Kot najboljši dokaz o razviti čebeloreji služi tudi to dejstvo, da so se v Novem mestu že od pamtiveka pečali z nakupovanjem medu in voska. V tem oziru sta si v zadnjih letih zelo dobro gmotno pomagala dva voščarja in medičarja v Novem mestu in v sosednji Kandiji, kljub temu, da pridejo v jesenskem času semkaj še ljubljanski medičarji kupovat med in vosek. — Veliko koristnega bode zamogla v tem oziru storiti tudi deželna kmetijska šola na Grmu, kjer se pod sedanjim vodstvom obrača tej panogi prava pozornost, ki je tudi združena že z lepimi uspehi. V sedanjem šolskem čebelnjaku se nahajajo vsakovrstni panji, ki naj obiskovalce prepričajo o umnem čebelarstvu. In danes se lahko trdi, da bode zamogla ta šola tudi v tem oziru spodbudo in vzgled dajati, kar se dosedaj ni storilo. — Da se vrši v tem oziru tak nadebuden napredek, se imamo največ zahvaliti trudoljubivosti

in zglednemu delu naše duhovščine in učiteljstva. Več župnikov in učiteljev v novomeski okolici se bavi praktično s čebelarstvom. Naš narod jih pa posnema. In tako je prav! Tako je današnje stanje čebelarstva v novomeškem sodnem okraju; približno enake razmere so v ostalem delu vinorodne Dolenjske, v nevinorodnih krajih se pa tudi zelo pečajo s čebelorejo in avgusta mesca pripeljejo ti čebelarji na tisoče panjev v novomeški in krški politični okraj na pašo. Tako so delali naši predniki, tako deluje sedanji čebelarški rod, žal pa, da z manjšim gmotnim uspehom, ker je cena medu in voska ostala ista, vrednost denarja pa se je znižala. Tu bo treba naš mlajši čebelarški naraščaj učiti umno čebelariti s premakljivimi satniki, s porabo točila in z opuščanjem jesenskega žvepljanja. Uspehi, to je dohodki iz čebelarstva se bodo povečali, in veselje do te panoge se bode povzdignilo nam v korist, naši čebeli v čast, ki bode tedaj stoprav pokazala našim čebelarjem, kolike koristi da je. — Delovanje novomeške kmetijske podružnice naj služi v posnemanje drugim podružnicam!

A. Lapajne, učitelj na kmetijski šoli na Grmu.

Vseslovanska čebelarška zveza. Pretekli teden so imeli v Sofiji shod bolgarski čebelarji, ki se ga je udeležilo tudi mnogo čeških gostov. Na shodu je bil z navdušenjem sprejet predlog, naj se osnuje vseslovanska čebelarška zveza. Izvoljen je bil poseben odsek, ki bi stopil v stik z drugimi slovanskimi čebelarškimi društvi ter sestavil pravila za vseslovansko čebelarško zvezo.

Bistroumnost žuželk. — Po naših gorenjskih gozdih raste neka roža — imena ji ne vem — pri kateri sem opazoval nekaj zanimivega. Cvet te rože je tak kot pri nepekoči koprivi in rumene, bele ali tudi modre barve. Čebele in čmrlji ne morejo do nektarja, ker imajo prekratke rilčke ali sesala. In kaj vam storé bistroumne živalice? Spodaj pri strani pregrizejo cvet in

pri tisti luknjici potem lahko ližejo sladko tekočino. Ogledoval sem te rože, ki jih je pri nas zelo dosti, in skoro pri vsakem cvetu sem opazil luknjico. Te so v prav obilnem številu obiskovale čebelice. Neki čebelar mi je pravil, da je tudi že sam videl čmrlja, ko je grizel cvet, in da se čebela tega ne loti. Morda bo to precej medunosna rastlina, ker je vedno dosti čebel na njej.

Fr. Ločniškar.

KRANJSKE PODRUŽNICE.

Ustanovni shod čebelarске podružnice za Selce in okolico dne 22. avgusta 1909. — Po večletni želji tukajšnjih čebelarjev se je uresničila dobra misel ustanovitve lastne čebelarске podružnice. Ob pol 8. uri dopoldan se je zbralo lepo število čebelarjev, ki so bili željni pouka o čebelarstvu. Kot govornika nam je poslalo osrednje čebelarско društvo svojega potovalnega učitelja gosp. Likožarja. Gospod potovalni učitelj opozarja v začetku svojega govora na čebelarско zadrugo v Ilirski Bistrici in priporoča zadrugi eksportni panj kot skupno mero panjev vseh zadrugnih čebelarjev, ker le na ta način more zadruga uspevati in uspešno delovati. Gospod govornik razlaga napake sedanjega čebelarstva, priporoča poseben način kuhanja voska ter odgovarja na razna vprašanja. Nato pa se preide k volitvi. Izvoljeni so gg.: Francišek Lotrič, predsednik in blagajnik; Francišek Krištof, tajnik; Francišek Šmid, Jožef Pintar, Jurij Tolar, Alojzij Lotrič, odborniki. Sklicatelj shoda gospod Francišek Krištof se zahvali gospodu potovalnemu učitelju za pouk in trud, gospodom čebelarjem za obilno udeležbo in zanimanje pri predavanju ter pozivlja na skupno delo in dober obisk prihodnjega shoda, ki naj se v kratkem vrši. Nato se zaključi shod, in čebelarji se razidejo v upanju na skorajšno svidenje. — Selca, dne 22. avgusta 1909.

France Krištof, tajnik.

Fr. Lotrič, predsednik.

ŠTAJERSKE PODRUŽNICE.

Čebelarška podružnica za Celje in okolico priredi v nedeljo, dne 19. septembra ob pol 3. uri popoldne pri čebelnjaku gospoda Ferdinanda Rozmana pri Laškem čebelarški shod za laški okraj. Poučevalo se bode večidel le praktično, in se bodo izvrševala jesenska dela kakor tudi pripravljali panji za prezimljevanje. Čebelarji laškega okraja, zberite se mnogoštevilno!

Kosi, predsednik.

Šaleška čebelarska podružnica najuljudneje vabi svoje cenjene člane k zborovanju dne 19. septembra t. l. ob 3. uri popoldne v šolskem poslopju v Velenji. Dnevni red: Dve predavanji in slučajnosti ter nasveti in pogovori.

J. Armič, blagajnik.

Listnica uredništva.

Gosp. Fr. L. v Z. pri M.: Nam tudi ni znano ime poslane rastline. Zelo nas veseli, da ste vstopili v krog sotrudnikov „Čebelarja“. — Zdravo!

Ta številka je nekoliko zapoznala, ker urednik v počitnicah predolgo ni djal popotnega lesa iz roke. Naj se blagovoljno oprusti!

Listnica upravnštva.

Vkljub temu, da je bila 1. številka letošnjega leta ponatisnjena, pristopilo je nepričakovano še toliko novih udov, da je zopet pošla. Prosimo tedaj cenjene člane, ako more kdo vrniti 1. številko, zato pa dobi na zahtevo lahko kak cel prejšnji letnik.

MALA NAZNANILA.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le **dvakrat v letu.**

Prodám 50 panjev čebel v navadnih kranjskih panjih, normalne mere, jako medenih. Cena po dogovoru. Kupci naj se oglašé pismeno ali ustmeno pri Jos. Karčetu, čebelarju, p. Idrija (za gradom št. 16.), Notranjsko. (2—2)

Paviljon za 7 panjev dunajskih stojakov, lično izdelan iz močnih desk prodám vsled vožnih razmer. Kdor želi kupiti, naj se oglasi pismeno ali osebno pri podpisanem. — Izdelujem lično in umetno tudi druge raznovrstne mizarske stvari. F. Rotek, mizar v Dornovi št. 43, pošta Možganci, Štajersko. (2—2)

Franc Zabavnik, slikar v Šmarci pri Kamniku, **slika panjeve končnice** za kranjiče po 20, 40 in 60 vin., za gerstungovce po 80 vin. in 1 krono. (2—1)

Lovskega psa proda čebelar Ivan Šlibar v Mišacah, pošta Podnart, Gorenjsko.

Prodám izmed dveh posesti eno in sicer ali v Mošnjah ali na Spodnjem Otoku, katero kdo želi. Posestvo je večje in manjše. Več se izve pri lastniku Matiju Megliču na Spodnjem Otoku št. 6, pošta Radovljica, Gorenjsko. (2—1)

Tri prazne panji (gerstungovce z okvirji) ter **več nemških knjig in časopisov o čebelarstvu** proda po dogovoru Jakob Kovačič, nadučitelj pri sv. Vidu v Junski dolini na Koroškem. (2—1)

Za jesensko pitanje je najbolj prikladen **sladkor v kristalih** po K 74— za sto kilogramov. Kupujem med in vosek. — I. N. Babnik, „Čebelarski dom“, Dravlje, pošta Št. Vid nad Ljubljano. (2—1)

Izšla je v založništvu v Ljubljani „Družinska pratika“ s podobo sv. Družine za leto 1910. z zelo raznovrstno zanimivo vsebino ter mnogimi slikami. Dobiva se v vseh trgovinah. Cena 24 vin. izvod, po pošti 10 vin. več. Kdor bi je ne mogel dobiti pri domačem trgovcu, naj si jo naroči v Ljubljani pri „Katoliški bukvarni“ ali pa v prodajalni „Katol. tiskovnega društva“. Razprodajalci dobe znaten popust. Ta pratika ima vsako leto med drugimi gospodarskimi spisi tudi važen spis o čebelarstvu.

J. Blasnikova »Velika Pratika« za leto 1910 je že izšla. Letos se je njen poučni in zabavni del razširil ter prinaša poleg važnejših novic in slik tudi našemu kmetovalcu dobrodošel obširen popis umetnih gnojil, njih hranjenje in rabo. Dalje so navedeni tudi prvi pripomočki pri raznih nezgodah itd. Cena 24 vin. za izvod, po pošti 10 vin. več. Dobiva se v vseh trgovinah ali pa se naroči pri J. Blasnika nasl. v Ljubljani.

Kranjska čebelarstva zadruga v Ilirski Bistrici prodaja

trčan med, kot pitanec garantirano zanesljiv, v 5 kg dežicah, poštnine prosto, **ajdov** po K 7.—, **spomladanski svitel** po K 8-50;

umetno satje iz garantirano čistega voska, za vsako mero prirezano, kilogram po K 4-50, zabojček s 3 1/2 kg vsebine za K 16.— poštnine prosto.

Pri večjem odjemu znižane cene.

Svojim članom preskrbuje eksportne panji, kot jih je g. Žnideršič v 1. številki „Slov. Čebelarja“ opisal z okvirji in začetki iz umetnega satja po K 4.—.

Trčan svitel spomladanski med plačuje po 1 K 30 h, **ajdov** po 1 K, **vosečine** po 1 K 10 h, **vosek** po 3 K 20 h kilogram, franko Ilirska Bistrica.

Kdor hoče postati član zadruga mora plačati vsaj 2 K na račun deleža in poslati podpisano pristopno izjavo.

Garantirano zanesljiv, doma pridelani

med - pitanec

5 kg 7 K. Prodaja:

Iz garantirano čistega voska

umetno satovje

Prodaja: 1 kg 4 K 40 h.

FR. UNGER, Spodnja Šiška pri Ljubljani.

Dober dan, gospod sočebelar! Kaj pa pišete?

Dopisnico na

????

I. avstrijsko - šlezjsko zalogo čebelarstvih potrebščin

FRANC SIMMICHU, Jauernig, avstrijska Šlezija

da mi pošlje **zastonj** nov cenik za čebelarstvo in perutninarstvo, ki ima tudi bilježko in zelo poučna mesečna opravila. Moji sosedi dobe od njega **trčalnice, panjove, umetno satovje, lovilnike, prašilčke** in priprave za **matično vzgojo, kadilnike, varovala pred pikom, priprave za umetno lego jajc, pitalnike** in **napajalnike, poizkuševalce za jajca, žičaste mreže** itd. in so bili zelo zadovoljni s ceno in blagom, zatorej bom vprahodnje tudi **jaz dobival** blago od te tvrdke.

Udina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravnistvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik „Slovensko čebelarstvo“.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.